

ni, pozneje pa, ko so uvideli, da gre za dobro izvedeno organizacijo, so se udali in kupili skoro vso živino, ker se boje, da se bodo cene še bolj dvignile. Živina iz Vavraždina je šla v Avstrijo, Grčijo in v Španijo. Če gre na Hrvaškem, zakaj bi ne šlo v Sloveniji!

Haloze dobijo telefonsko zvezo. Letos še dobijo telefonsko zvezo haloški kraji: Št. Vid pri Ptuj, Podlehnik, Leskovec in Sv. Barbara.

Neznanega utopljenca je naplavila Drača pri Sv. Marku pod Ptujem. Neznanec je star kakih 35 let in je bil oblečen v sivkasto obleko. Truplo je bilo 2—3 dni v vodi.

Elektrika iz Velenja že daje luč Celjanom. Z velenjsko električno silo je Celje zadovoljno, ker je cenejša od falske.

Gasilska župa celjskega sreza je imela v Celju redno letno skupščino. V celjskem in konjiškem srezu je 55 čet, ki so podrejene župi. Vpisanih je 1445 izvršujočih, 689 podpornih, 61 rezervnih in 70 častnih članov. Čete so nastopile lansko leto pri 50 požarih in so rešili gasilci nad pet milijonov dinarjev narodnega premoženja.

Zvišanje potniške prevoznine na naših železnicah se nam obeta s 1. aprilom. Zvišanje bo znašalo 10—14%.

Toča je pobelila Ljubljano 20. februarja ob 17. uri popoldne.

Eden glavnih krivcev marsejskega napada na našega kralja Aleksandra I., bivši podpolkovnik Ivan Perčević, ki je bil v Aixu na južnem Francoskem v odsotnosti obsojen na smrt, se je preselil iz Dunaja v Italijo. Perčević posedla madžarsko državljanstvo.

Žalostna dejstva. Piše kmet izpod Pohorja. Kako se danes kmetu godi, je menda splošno znano. A kako se godi nam hribovskim kmetom, pa ve malokdo. Živina ne stane nič. Les moramo dajati, samo da zaslužimo za sol in za vžgalice. Petroleja in obleke si ne moremo več kupiti. Zita nam priraste navadno toliko, da se čez zimo za silo preživi družina. Pride poletje, s tem je tudi treba hrano kupiti za družino in za delavce. Pride davek, ki se ne zmanjša, a do-

hodki so vedno manjši. To so žalostna dejstva. Z obupom gledamo prihodnosti v oči. Odpomoč nujno potrebna.

Licitacija gramoza. Sreski cestni odbor Maribor razpisuje dražbo gramoza, ki je potreben za vzdrževanje banovinskih cest v okraju, s skrajšanim rokom 15 dni. Vršil se javna ustna licitacija za napravo, dobavo in vožnjo 17.613 kub. metrov gramoza v skupnem znesku Din 1.269.030 za 337.938 km banovinskih cest, 2.426 km železniških dovoznih cest in 54.217 km subvencioniranih cest v območju sreskega cestnega odbora Maribor za proračunsko leto 1936-1937. Licitacija se bo vršila za vsak cestni odsek posebej z zmanjševanjem enotne izklicne cene za 1 kub m in sicer: 1. V torek dne 10. marca 1936, ob 9. uri popoldne, v sejni dvorani sreskega cestnega odbora v Mariboru, Koroška cesta 26 II, za vse cestne odseke v sodnem okraju Maribor. 2. V sredo dne 11. marca t. l., ob 9. uri popoldne, v občinski posvetovalnici v Slov. Bistrici za vse cestne odseke v sodnem okraju Slov. Bistrica. 3. V četrtek dne 12. marca t. l., ob 10. uri popoldne, v dvorani Narodnega doma v Sv. Lenartu v Slov. goricah za vse cestne odseke v sodnem okraju Sv. Lenart v Slov. goricah.

Enodnevni tečaj o rezi v vinogradu se zaradi velikega zanimanja vinogradnikov ponovi v ponedeljek dne 2. marca t. l. na banovski Vinarski in sadjarski šoli v Mariboru. Pouk je teoretičen in praktičen ter traja od 8. do 12. in od 14. do 18. ure.

Dr. M. U. Maksim Sevshek odvarja privatno prakso v št. Ilju v Slov. goricah s 1. marcem 1936 v Občinskem domu.

Nesreče.

Pri padcu s kolesa si je prebil v Mariboru lobanjo upokojeni poštar Belšak. V nezavestnem stanju so ga prepeljali v bolnico, kjer je podlegel poškodb.

Huda nesreča voznika. 18 letni voznik in hlapec Adolf Hovekar iz Počehove pri Mariboru je obležal z nalomljeno hrbtenico in zlomljeno levo nogo pod vozom, na katerem je bil poln sod gnojnice.

Z avtomobilom polomil železniške zatvornice. Dne 21. februarja je pribrzel iz smeri Ptuj proti Mariboru osebni avto.

Oglas je registr. pod S. št. 1753 od 17. XII. 1935.

Na prelazu ptujske ceste preko železniškega tira pred Mariborom šofer ni opazil, da so spuščene zatvornice. Avto je prelomil s polno brzino zatvornice. Ko je bilo vozilo na drugi strani, je švignil mimo brzovlak in za las je ušel šofer smrti.

Zgorelo je gospodarsko poslopje z vsemi poljskimi pridelki posestniku Jožefu Golobu v Vurbergu. Ogenj je izbruhnil krog devete ure zvečer, ko so ljudje že spali.

Huda nesreča neprevidne kuharice. V št. Vidu pri Ptuj je pripravljala župnikova kuharica Katarina Vidovič večerjo. Ker ji ni hotelo goreti, je vzela trilitersko kanglo in polila petrolej po ognju. Plamen je zajel posodo za petrolej in nastala je tako huda eksplozija, da je popokalo več šip in kuharica je bila naenkrat v plamenih. Vsa preplašena je zbežala na cesto, kjer so sosedi na njej udušili ogenj. Reva je dobila po celem telesu tako hude opekline, da so jo prepeljali v ptujsko bolnico v brezupnem stanju.

Vse prste na desni roki je zmečkala sla moreznica posestniku Jakobu Štoru s Tremerja pri Celju.

Prvo potopisno poročilo o negušem cesarstvu v Abesiniji so odkrili v angleškem muzeju v Londonu in je iz leta 1521. Knjižica je tiskana omenjenega leta v portugalski prestolici v Lisabonu. Ta opis je bil povsem neznan in šele pred tedni so zadeli nanj v neki londonski prodaji starin.

Portugaleci so pristali leta 1520 s 24 ladjami na vožnji iz Indije pod admiralom Diegom Lopez v Masavi ob Rdečem morju, ki je tudi danes glavno pristaniško oporišče za italijanski vojni pohod proti Abesincem. Tako je čitati v potopisu iz l. 1521.

Abesinski domačini so bili po omenjenem potopisu začuden, ko so videli na obali povsem

Očetov greh.

»Zaradi tistih dinarjev to ni,« je odgovoril z muko; »toda veseli me ne več. Mar bom za parado ljudem, ki me obirajo in osirajo?«

»Osle, bik! Kdo pa je kriv vsemu? Kdo jim že pol leta sili na jezike? Ti, ti, ti! Jezik sem si že obrusil zate, ko sem te branil; pa vse nič ne pomaga. Smejijo se mi in še za norca me imajo. Pol svoje bajte bi dal, da bi te napravil takšnega, kakršen si bil.«

»Stric, Bog vam povrni!« se je Tevž bridko nasmešnil; »kar najte, da grem svojo pot, morda boste kdaj še veseli!«

S temi besedami se je poslovil in odšel z dolgimi koraki. Mojster Krištof je zavpil za njim:

»Kaj pa de Zvonikova na vse to, he? Ali ti za Marto tudi ni več mar?«

Da, Marta... Pozimi je bil Tevž večkrat pri Zvoniku, toda vedno tako, da je bila družina skupaj in da z Marto samo ni mogel govoriti. Večkrat sta se tudi srečala kje, ali nikoli na samem. Zlato verižico, Tevževo darilo, je imela prvič na velikonočno nedeljo; tedaj je bil tako vesel, da je svoje skrbi napol pozabil. Več ko kdajkoli je mislil zdaj na Marto; toda bolj ko je razprejal misli nanjo, bolj so

postale žalostne. Ni ji mogel razodeti svoje skrivnosti. Ali je s tem ni goljufal? Ali bi ga vzela, če bi izvedela resnico? Ali jo je smel držati za besedo? Mar ni bil dolžan, odreči se ji? — Ne — ne — nikoli! Ako se nji odpove, je vse izgubljeno, ves svet je mrtev zanj, vsa sreča razdejana in pokopana. — Delal bo in garal; potem mu bo menda vendar še ostalo toliko, da jo bo mogel na kaj vzeti. Krivico mora poravnati, do zadnje pare mora dolg poplačati. Sreča in pridne roke pa bodo tudi njemu pomagale. Samo časa, časa je treba! — Tako se je skušal potolažiti. Toda negotovost, ki ga je strašila, ga je silila, da se je jel dekleta izogibati in tudi na dom ji ni več šel.

Tako je prišel Rešnjega Telesa dan. Z vso slovesnostjo se je vršilo sveto opravilo. Tudi strelci so nastopili in še več jih je bilo kakor lani — ko da bi hoteli Dvorniku dokazati, da ga ni treba. Toda Tevževe rezke in odsekane komande le ni bilo; zato so korakali navzkriž in pri salvi so streljali, kakor bi bil orehe sul. Mojster Krištof se je od smeha zvijal in tudi drugi so se rezali.

Po opravilu je ostal Tevž, kakor vsako nedeljo in praznik, še dobre četrte ure v cerkvi, najsi so ga tudi zaradi tega razvpili zlobni jeziki za farizeja. Tedaj je prišla Zvonikova mimo, vsa lepa in dekliška, in ga je pogledala tako čudno, da ni vedel, ali